

КЪЛБО.

(Приказка)

Вървѣла по пѣтя стара баба. Обута била тя въ дълбоки пантофи, облѣчена въ ново кажухче и забрадена съ кърпа, завързана отзадъ на възелъ.

Неочаквано въ краката ѝ се търколило кълбо съ конци. Навела се бабата, взела кълбото и си дума: „Ето за баба и конци!“

А нейниятъ внукъ играялъ тамъ наблизу.

— Бабо, бабо, отдѣ взе това кълбо?

— Търкулнало се, баба, търкулнало се. Ако искашь отмотай си малко, а другото дай на мене. Сѣ ще ми влѣзе за нѣщо въ работа.

Момчето взело отъ бабата кълбото, завързало си на прѣчката конещъ, направило си камшикъ и съ весело лице затичало по прашния друмъ.

Ударило момченцето веднажъ, дважъ на едно и сжшо мѣсто и тамъ гдѣто, по-рано нищо не расло, сега изведнажъ поникнала хубава зелена трѣва.